

A MAGASFOKÚ FORRADALMI ÉBERSÉG — ÉLETÜNK TÖRVÉNYE

(Potápov ezredesnek a Vojennij Vjesztnyik 1949. évi 21. számában megjelent cikke nyomán)

A szovjet emberek a kommunizmus dalában való megingathatatlan hittel mennek előre az új győzelmek felé. Tisztában vannak azonban azzal, hogy a sikerek nem idézhetik elő a megnyugvás és a gondtalanság érzését. Jól ismerik Lenin tanítását arról, hogy minél több vereséget szenved az ellenség, annál dühödtebben harcol. Az utóbbi évek eseményei bebizonyították, hogy az imperialista reakció a legaljasabb módszerekkel: kémkedéssel, kártevással, fegyveres provokációkkal, összeesküvésekkel és a fegyveres beavatkozás előkészítésével próbálja gyengíteni a demokrácia és a szocializmus táborát. A népi demokrácia országában leleplezett összeesküvők valamennyien szoros kapcsolatban voltak az Egyesült Államok és Anglia kémsszervezeteivel. Feladatuk nemcsak a katonai és államtitkok rendszeres kiszolgáltatása volt, hanem a talaj előkészítése is az angol-amerikai intervenció részére és a fasizmus visszaállítására. A budapesti perben Rajk, a hitvány áruló és cinkosai: Pálffy, ezt — a bizonyítékok súlya alatt — be is ismerték. Parker nemrég megjelent leleplező könyvéből az is kiderült, hogy az angol titkos szolgálat már a második világháború előestéjén beszervezte Tito bandáját azzal a feladattal, hogy akadályozza meg a Balkán-félszigeten az igazi antiasziszták harcát a német megszállók ellen és készítse elő angol partraszállás esetén az imperialisták felvonulási területét. 1941-től kezdve Titó Allan Dullessel is összeköttetésben volt, az amerikai kémszolgálat európai főnökével. A dicsőséges Szovjet Hadsereg győzelmes harcai azonban meghiúsították az imperialisták terveit a népi demokratikus mozgalmak elfojtására. A népi demokratikus országok kommunistáinak ébersége halomra dönti az imperialisták és aljas titoista ügynökségeik újabb terveit is.

A Szovjetunióban még reménytelenebb az imperialista ügynökök tevékenysége. A romboló munkában szövetségesüknek számító kizsákmányoló osztályokat a Szovjetunióban már régen likvidálták és a szovjet népek zavartalan erkölcsi-politikai egysége kizárja a kémek munkájának bármilyen kedvező feltételét. A szovjet nép tapasztalatai azonban megmutatják, hogy az imperialisták ennek ellenére is folytatják a Szovjetunió elleni „nagy összeesküvést”, melyet a Nagy Októberi Szocialista Forradalom óta egy percig sem hagytak abba. Parker feljegyzései bebizonyít-

ják, hogy manapság az angol és amerikai diplomaták foglalkozása rendszerint csak takarója a kémtevékenységnek. Ismeretes például Chalton angol katonai attasé esete, aki rongyos bekecsbe és régi sapkába öltözött, hogy lefényképezzen egy katonai tárgyat.

Az angol-amerikai kémszolgálat a második világháború éveiben is együttműködött a német és japán fasiszta kémszolgálatokkal és a háború után egyszerűen átvette ezeket a fasiszta kémhálózatokat. Nem csoda hát, hogy a népi demokratikus országokban működő fasiszta gonosztevők olyan könnyen rátaláltak új gazdáikra. Az amerikaiak a Szovjetunióba is megpróbálták kiképzett kémeket küldeni azokkal a hazamenő szovjet dolgozókkal együtt, akiket a fasiszták rabszolgamunkára hurcoltak annakidején Németországba. A szovjet emberek ébersége azonban már tevékenységük kezdetén leleplezte ezeket a kémeket és kártevőket.

A szovjet harcosoknak és tiszteknek elsősorban a katonai és állami titkok gondos megőrzésével kell küzdeniök a kémek és kártevők ármánykodásai ellen. A harcosok ismerik csapatuk létszámát, fegyverzetét és egyéb felszerelését, esetleg más csapatok helyzetét is, de nagyon jól tudják, hogy nincs az a „jelentéktelen” adat, amely ne érdekelné az imperialisták ügynökeit. Eppen ezért őrzik figyelemmel a szovjet harcosok a katonai okmányokat — köztük személyi okmányaikat is —, ezért vigyáznak arra, hogy mit írnak magánleveleikben.

A csapatok bármilyen mozgatása alkalmával fokozott figyelmet kell fordítani az éberségre. Egy-egy elejtett szó az út alatt megváltozott éghajlatról, az elhagyott vidék terményekben való gazdagságáról, vagy szegénységéről, az útközben megvásárolt és eldobált helyi újságok, mind-mind adatokat szolgáltathatnak a kémeknek a menetvonalról, a szállítmány sebeségéről, a csapatmozgatás jellegéről. Azt is tartuk szem előtt, hogy a fecsegő emberek talált kincsek az ellenség számára. Rendre kell tehát utasítani minden, mértékben felül bőbeszédű bajtársat.

Ismeretes az is, hogy az imperialista ügynökök valósággal vadásznak az erkölcsileg szennyes emberekre. A magántulajdonra alapozott tőkés társadalom az emberek legaljasabb ösztöneinek kedvez: a telhetetlen mohóságnak, az önzésnek, a képmutatásnak, a hitszegésnek és a karrie-

rizmusnak. A népi demokratikus országok polgáraiban még sok maradványa él a tőkés társadalomnak. Nem hiába oktatják ki ügynökeiket az imperialisták, hogyan toborozzák társaikat a fecsegő, részeges, nőbolond, pénzsovár, karrierista elemeket!

A jelenlegi nemzetközi helyzetben amikor az angol-amerikai imperialisták új háborút készítenek elő és fokozzák bombaszórtó kémtevékenységüket, rendkívül nagy felelősség hárul a szovjet tisztekre, a har-

cosoknak az éberségre, az eskü követelményeinek legszigorúbb teljesítésére, a fegyvelmért való magasfokú felelősségérzetre való nevelésében. A szovjet emberek erkölcsi tulajdonságait: a magasfokú politikai öntudatot, a szocialista haza, a Párt, a kormány és a nagy Sztálin iránti határtalan odaadás szellemét megerősíteni és fejleszteni — minden szovjet tiszt szent kötelessége. A magasfokú bolsevik éberség — életünk törvénye.

E. T.

A PARANCSNOK SZEMÉLYES ÉRINTKEZÉSE ALÁRENDELTEJEIVEL

(Jankovszkij gárdaezredesnek a Krasznojá Zvezda 1950 április 2-i számában megjelent cikke nyomán)

Két parancsnok példáját ismerteti a cikk. Volcskov alosztályparancsnok, aki művelt parancsnok és jó szervező hírében állott a csapatnál, Gorcsakov hadnagyot felelősségteljes feladat végrehajtásával bízta meg. Gorcsakov hadnagy nem tudott megbírkózni a feladattal, mert hiányos volt katonai tudása. Ezt Volcskov alosztályparancsnok nem tudta.

Sabunin hadnagy zárkózott természetű volt. Az okát senki nem tudta. Egy őszinte, baráti beszélgetés derített erre fényt. Sabunin hadnagyot egy elkövetett vétség miatt szigorúan megfenyítették. A hadnagy jóvá akarta tenni hibáját és példás munkát végzett. Ezt parancsnoka nem akarta észrevenni. Sabunin elvesztette kedvét, munkalendületét. A bajtársi beszélgetés során a hadnagy elmondta bánatát. Nemsokkal később alkalom nyílt, hogy Sabunint megdicséressék. A dicséret feloldotta Sabunin hadnagy zárkózottságát és azóta a csapatot egyik legkiválóbb tisztje.

Ebből a két példából is láthatjuk, hogy a parancsnok, ha azt akarja, hogy egysége minden tekintetben megfeleljen a kiképzés követelményeinek, tökéletesen ismernie kell a személyi állományt. A harcosok megismerésének egyik döntő módszere: a közvetlen, őszinte, személyes beszélgetés.

A Szovjet Hadsereg tisztjei, parancsnokai nagyon jól tudják, hogy az egységet a sikerek felé vezetni, a harcosokat az öntudatos fegyelemre nevelni csak akkor lehet, — ha ismerik a személyi állományt, s törődnek a harcosokkal.

Ennek tanulságos példáját mutatta Zima százados. Zima százados esténként a kultúrfevilágosító munka szobájában látogatja meg alárendeltjeit. Egy alkalommal a harcosok panaszkodtak, hogy már régen hallottak kimerítő előadást a nemzetközi helyzetről; kérték, továbbá, hogy az alosztály sport-felszerelését egészítsék ki, mert kevésnek bizonyul; elmondták, hogy azt a fal-

tblátl, amely művészi tökéletességgel szemlélteti a háborútáni sztálini ötéves terv teljesítését, — Kozlenkov harcos készítette. Zima százados nem engedte el a füle mellett a hallottakat. Tudomására hozta politikai tisztjének a harcosok panaszát, ellenőrizte a sport-felszerelés elosztását, Kozlenkovot, akiről azt is megtudta, hogy törekvő harcos is, pénzüsszeggel jutalmazta.

Ezek a beszélgetések — amelyekre mindig lehet találni 15—20 percet naponta — elmélyítik a kapcsolatot a harcosok és a parancsnokok között. Ezek a beszélgetések hozzásegítik a parancsnokokat, hogy képet alkothassanak a harcosok hangulatáról; megtudják, hogy mi érdekli a katonákat. Ezekben a beszélgetéseken keresztül győződhetnek meg a parancsnokok arról, hogy milyen hatása van az agitációs munkának; megláthatják a kiképzés fogyatékoságait, valamint az alárendelt tiszték hibáit. Példa erre a következő eset.

A parancsnokság gondosan összeállította a tömeg-sport fejlesztésének munkatervét. A terv alapján teljes siker volt várható. Csak amikor a harcosokkal beszélgettek a tiszték, a parancsnokok, akkor látták meg, hogy egy nagyon fontos és lényeges kérdéssel nem foglalkozott a terv: a mindennapos agitációval.

Persze, ezek a beszélgetések is csak akkor lesznek eredményesek, ha segítik a harcosokat a további munkában. A harcosnak éreznie kell e beszélgetések során, hogy törődnek vele. Például Uvarov tisztet gyakran megfenyítették a szolgálat hanyag ellátásáért, de ezek mégsem hoztak döntő változást. Egy baráti beszélgetés után, amelyen rámutattak Uvarov viselkedésének tarthatatlanságára, — döntő változás történt.

A parancsnokok szoros és állandó kapcsolata az alárendelttekkel — az egység eredményes harci és politikai kiképzésének záloga.

B. J.